

[Skatteministeren]

Det følger heraf, at fradragsretten for købsmoms ved anskaffelse af de nævnte varevogne ikke kan bevares, hvis vognen anvendes til privat kørsel. Kørsel vedrørende private indkøb til virksomhedens medarbejdere må anses for sådan privat kørsel.

Spm. nr. S 446

Til *socialministeren* (31/1 90) af:

Behnke (FP):

»Hvilke erfaringer har ændringen af invalidevognsudskiftningsterminer fra 4 til 6 år givet?«

Begrundelse

Flere invalide har beklaget ændringen, idet vognene er så nedslidte efter 6 år, at de ikke får ret meget for vognene ved videresalg.

En invalidevogn belastes hårdere: Kørestole skal ud og ind, dørene bruges til at løfte sig i osv.

Spørgeren vil gerne vide, hvorvidt der er akkumuleret erfaringer om emnet, og hvorvidt de giver anledning til ændret praksis.

Svar (6/2 90):

Socialministeren (Aase Olesen):

Med virkning fra 1. januar 1981 forlængedes klausulperioden for invalidebiler fra 4 til 6 år.

Baggrunden for ændringen var bl.a., at en bil i almindelighed måtte anses for driftssikker også efter 4 år og med rimelighed i 6 år forudsat regelmæssig og foreskrevet vedligeholdelse. Vedligeholdelsesudgiften ansås ikke for i væsentlig grad at være uforholdsmæssigt stigende inden for 6-års-perioden ved et almindeligt kørselsbehov. Endvidere gik udviklingen hen imod bedre teknik i bilen og mod mindre vedligeholdelsesudgifter og bedre beskyttelse mod rusttæring og lign. også for de mindre biler.

Ændringen gav mulighed for en forhøjelse af den daværende låneramme.

Fra invalideorganisationernes side har det været fremført, at den længere klausulperiode har medført svækket driftssikkerhed, øgede service- og reparationsudgifter og en lavere brugtvognspris ved udskiftning.

Særligt vedrørende den lavere brugtvognsværdi efter 6 år bemærkes, at der med den gældende finansieringsordning ved udskiftning ef-

ter 4 år vil restere en restgæld på lånet, som skal indfries ved udskiftning og dermed påvirke det nettoprovenu, ansøgeren kan råde over til købet af ny bil.

Ifølge bilbekendtgørelsen er der adgang til at yde støtte til tidligere udskiftning, når det ved erklæring fra Statens Bilinspektion dokumenteres, at udskiftning af bilen er nødvendig (§ 7, stk. 2, nr. 1), ved totalskade (§ 7, stk. 2, nr. 2), og når bilen ikke længere er egnet på grund af en ændring i ansøgerens helbredstilstand (§ 7, stk. 2, nr. 3).

Der er ikke en fælles samlet statistik for revaliderings- og pensionsnævnenes afgørelser i bilsager. Det kan ikke ud fra de enkelte revaliderings- og pensionsnævns statistik ses, i hvilket omfang der ansøges om støtte til tidligere udskiftning, med hvilken begrundelse, eller hvorledes sagerne er afgjort.

Der har for Den Sociale Ankestyrelse kun foreligget få sager, oftest om, hvorvidt bilen fortsat måtte skønnes egnet (§ 7, stk. 2, nr. 3).

På baggrund af oplysninger fra kommuner og revaliderings- og pensionsnævn er det Socialstyrelsens opfattelse, at der kun er få forespørgsler om tidligere udskiftning begrundet i »motoriske« fejl og mangler i bilen eller store reparationsudgifter.

Ved et stort årligt kilometertal må man normalt påregne tilsvarende øgede driftsomkostninger, herunder også reparationsudgifter.

Forudsætningerne i 1981 om bedre biler må stort set skønnes at holde stik. Der er bl.a. en tendens mod faldende vedligeholdelsesomkostninger.

De hidtidige erfaringer med 6-års-klausulperioden giver efter Socialstyrelsens opfattelse ikke anledning til at overveje ændringer. Socialstyrelsen finder, at adgangen til tidligere udskiftning giver mulighed for at afhjælpe de særlige situationer, der måtte opstå.

Socialministeriet tiltræder Socialstyrelsens oplysninger og vurdering.

Spm. nr. S 447

Til *indenrigsministeren* (31/1 90) af:

Jane Oksen (FP):

»Vil ministeren stoppe Ballerups frikommuneprojekt vedrørende tandpleje for ældre i Ballerup?«